

Arrest

nr. 95 617 van 22 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2012.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat P. ROELS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Algerijnse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Sidi Bel Abbes. U zou als kapper werkzaam zijn geweest. U zou samen met uw moeder en uw broers en zussen in Sidi Djilali gewoond hebben. Uw vader zou op 31 december 2004 zijn overleden.

U zou problemen hebben gehad met Algerijnse politieagenten omdat uw vader in het verleden als soldaat in het Franse leger had gediend. Zo zou u in 2006 tot één jaar gevangenis met uitstel en het betalen van een boete zijn veroordeeld omwille van het bedreigen van een agent met een mes.

In augustus 2008 zouden jullie de familienaam Benhabour naar Habour veranderd hebben.

In 2009 zou u op straat geslagen zijn door agenten. Zij zouden zich ten aanzien van u racistisch hebben opgesteld omdat uw vader vroeger als soldaat voor Frankrijk heeft gediend. U zou geen klacht ingediend hebben maar naar Algiers zijn verhuisd waar u tot 2012 woonde en als kapper werkte. U zou op en af naar Sidi Bel Abbes zijn gereisd om uw moeder te bezoeken.

U zou gedurende lange periode getracht hebben het land te verlaten doch hiervoor niet de middelen hebben gehad. Uiteindelijk zou u op het internet met een persoon in contact zijn gekomen die zijn Frans paspoort naar Casa Blanca in Marokko heeft opgestuurd waarmee u dan vervolgens naar België kon reizen. Op 16 november 2012 zou u uw ouderlijk huis verlaten hebben en illegaal naar Marokko zijn doorgereisd. Op 17 november 2012 bent u met een vlucht van Royal Air Maroc vanuit Casa Blanca naar de nationale luchthaven in Zaventem gevlogen. U werd door de luchtvaartpolitie aangehouden omwille van het gebruik van een vals paspoort. U hield echter voet bij stuk dat u de houder van het Frans paspoort bent, (B.F.D.), en legde nadien een kopie van een attest neer dat u de Algerijnse nationaliteit hebt. U bent dezelfde dag overgebracht naar het transitcentrum Caricole te Steenokkerzeel waar u door medebewoners zou zijn ingelicht over de asielpcedure. U diende echter geen asielaanvraag in omdat u dacht dat u niet gepatriëerd kon worden.

Op 23 november 2012 werd u na een eerste poging tot repatriëring naar het Centrum voor illegalen te Merksplas (CIM) overgebracht. Op 27 november 2012, na de tweede poging tot repatriëring, heeft u uiteindelijk asiel aangevraagd onder de naam (B.K.). Op 3 december 2012 werd u een eerste maal gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 4 december 2012 legt u faxen neer van pagina 1 en pagina 10 van uw paspoort, een uittreksel van uw geboorteakte afgegeven op 9 februari 2011 en 3 december 2012, een uittreksel van uw geboorteakte versie 12 S dd. 29 juli 2012, een uittreksel van gezinssamenstelling dd. 9 april 2012, een attest van de rechtbank naar aanleiding van de naamsverandering Benhabour naar Habour dd. 10 augustus 2008, een uittreksel van het militair boekje van uw vader als soldaat bij het Franse leger van 1960 tot 1962, een vonnis gedateerd in 2006 en een medisch attest dd. 26 april 2009. Op 19 december 2012 tijdens het interview met het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) legt u alle originele stukken neer behalve van uw paspoort en van het medisch attest. U zou in november 2011 uw paspoort in Algerije hebben verloren en daarna nooit een nieuw paspoort hebben aangevraagd.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

Zo stelt u ten overstaan van een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken, tijdens uw gehoor ter voorbereiding van uw gehoor door het CGVS, dat Algerijnse agenten zich ten overstaan van u racistisch hebben gedragen omwille van uw familienaam, uw vader had immers in de jaren zestig gediend in het Franse leger (Vragenlijst dd. 03/12/2012 vraag 3 punt 5, p. 16). U stelt dat uw problemen in 2006 omwille van dit gegeven zijn begonnen (Vragenlijst dd. 03/12/2012 vraag 3 punt 5, p. 16). U zou toen een agent met een mes hebben bedreigd en tien dagen gedetineerd zijn geweest. De rechter was van oordeel dat u geen geweld had gebruikt ten aanzien van het slachtoffer en veroordeelde u tot een jaar gevangenisstraf met uitstel en een boete (gehoorverslag CGVS, p. 6 + zie vertaling vonnis document nummer 2 in het groene mapje en Vragenlijst dd. 03/12/2012 vraag 3 punt 5, p. 16). Uit bovenstaande kan niet worden afgeleid dat omwille van een van de redenen van de Conventie de gerechtelijke procedure niet correct zou zijn verlopen, integendeel, uit de vertaling van het vonnis blijkt dat met alle elementen rekening werd gehouden en uw zaak op een correcte manier werd afgehandeld. Bovendien dateren deze feiten van 2006 en kan dit feit bezwaarlijk nog als actueel worden beschouwd.

U beweert verder dat u omwille van uw vaders verleden in 2009 door agenten geslagen bent geweest, maar u kan dit niet op een adequate wijze staven. Het medisch document daterend van 26 april 2009 is slechts een kopie, wat op zich geen bewijswaarde heeft, en toont sowieso enkel aan dat u verwondingen hebt opgelopen door fysische agressie niets meer niets minder (gehoorverslag CGVS, pp. 4 en 6 + document nummer 3 in het groene mapje). Er kan uit dit document met andere woorden niet worden afgeleid in welke omstandigheden u deze verwondingen zou hebben opgelopen, noch wie hiervoor verantwoordelijk zou(den) zijn geweest. Daarenboven blijkt uit uw verklaring dat het overgrote deel van uw familie nog steeds in Sidi Djilali woont en er uit uw verklaringen niet kan worden opgemerkt dat zij problemen hebben (gehoorverslag CGVS, p. 2). U hier dan ook naar gepeild dient u het

antwoord schuldig te blijven op de vraag waarom uw andere broers en zussen omwille van deze naam van een ex- soldaat die gediend heeft voor Frankrijk nooit problemen hebben gekend. U komt immers niet verder dan te stellen dat u problemen met agenten had, wat geen antwoord is op de u gestelde vraag (gehoorverslag CGVS, p. 10).

Verder dient aangestipt dat u van 2009 tot 2012 zonder noemenswaardige problemen in Algerije hebt kunnen leven en werken. U werkte als kapper in Algiers en keerde af en toe naar Sidi Bel Abbes terug om uw moeder te bezoeken waardoor er bezwaarlijk kan worden aangenomen dat u nog vervolging vanwege uw autoriteiten vreesde (gehoorverslag CGVS, p. 7). Uw verklaring dat u uw moeder in het geheim bezocht doet hieraan geen afbreuk daar, mocht u effectief een dusdanige vrees hebben gehad zoals u wil doen uitschijnen, er van uit kan worden gegaan dat u niet nog zo'n drie jaar zou hebben gewacht alvorens het land te verlaten. Uw verklaring dat u niet over de nodige middelen beschikte kan gezien het geheel van bovenstaande observaties niet overtuigen (gehoorverslag CGVS, p. 6). Bovendien had u intussen ook uw naam laten veranderen van Benhabour naar Harbour (zie document nummer 5 in groene mapje).

Verder hebt u pas op 27 november 2012, tien dagen na uw aankomst in België en na de tweede poging tot repatriëring, in het CIM asiel aangevraagd (gehoorverslag CGVS, p. 5). Gepolst naar de reden van deze toch wel laattijdige asielaanvraag, vergoelikt u dit door te stellen dat u niet op de hoogte was van de asielprocedure, doch even later geeft u toe dat u al in het transitcentrum Caricole (verblijf van 17 november 2012 tot 23 november 2012) door medebewoners op de hoogte was gebracht van de mogelijkheid tot het aanvragen van asiel (gehoorverslag CGVS, p. 5). U heeft echter nagelaten om gebruik te maken van deze procedure louter en alleen omdat u ervan uitging dat Algerijnen niet worden gerepatriëerd (gehoorverslag CGVS, p. 5). Deze nonchalante houding valt niet te vereenzelvigen met een persoon die een oprechte vrees koestert in de zin van de Conventie en die bescherming vraagt aan het land van aankomst, in uw geval België. Het feit dat u pas asiel hebt aangevraagd nadat er twee pogingen waren ondernomen om u te repatriëren ondermijnt, en dat hoeft geen betoog, op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees.

Verder dient nog te worden opgemerkt dat u initieel de Belgische autoriteiten hebt trachten te misleiden door een alias op te geven, namelijk (B.F.D.) (zie document nummer 10 in het groene mapje + verslag luchtvaartpolitie DAC/LPA Bru-Nat/VVR/1257/VM dd. 17/11/2012). Zowel bij de luchtvaartpolitie als in Caricole hield u voet bij stuk dat u (B.F.D.) bent. U legde op 19 november 2012 zelfs een attest van Algerijnse nationaliteit neer van uw alias (B.F.D.). Het feit dat u de wetten hier niet kent, biedt geen afdoende verschoning voor het plegen van fraude (gehoorverslag CGVS, p. 5). Het is de logica zelf dat iemand die een oprechte vrees voor vervolging koestert in zijn land van herkomst open kaart speelt ten overstaan van de autoriteiten in 'het land van aankomst'.

Gezien bovenstaande observaties kan er geen verder geloof worden gehecht aan uw asielmotieven.

De door u neergelegde documenten, namelijk een kopie van pagina 1 en pagina 10 van uw paspoort, een uittreksel van uw geboorteakte afgegeven op 9 februari 2011 en 3 december 2012, een uittreksel van uw geboorteakte versie 12 S dd. 29 juli 2012, een uittreksel van gezinssamenstelling dd. 9 april 2012, een attest van de rechtbank in verband met uw naamsverandering Benhabour naar Harbour dd. 10 augustus 2008, een uittreksel van het militair boekje van uw vader als soldaat bij het Franse leger van 1960 tot 1962 hebben betrekking op uw nationaliteit en uw identiteit gegevens die hier op zich niet ter discussie staan.

Wat betreft de subsidiaire bescherming dient opgemerkt dat uit een analyse van de situatie in Algerije blijkt dat er in de grote stadscentra van Algerije geen reëel risico bestaat op ernstige schendingen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt - en waarvan u een kopie zult vinden in het administratieve dossier - is de situatie, die momenteel genormaliseerd is in alle grote stadscentra, er dus niet van dien aard dat de burgers het voorwerp vormen van ernstige bedreigingen van hun leven of van hun persoon wegens blind geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict. De situatie is na de gebeurtenissen die zich in de eerste maanden van 2011 hebben afgespeeld weer gekalmeerd en de normaliteit is teruggekeerd. Actueel lopen burgers geen specifiek risico.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Aangaande de weigering van de hoedanigheid van vluchteling voert verzoeker vier middelen aan.

In een *eerste middel* voert verzoeker de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de bestreden beslissing en een schending van het materieel motiveringsbeginsel.

Verzoeker kan er niet mee akkoord gaan dat het CGVS besluit om de asielaanvraag als ongegrond af te wijzen op basis van beweringen die niet aannemelijk zouden kunnen worden gemaakt en omissies omtrent bepaalde feiten (of een andere reden) die de geloofwaardigheid van verzoekers verhaal in het gedrang zouden brengen. Uit verzoekers verklaringen is duidelijk gebleken, minstens voldoende ernstig naar voor gekomen, dat hij voldoende redenen had en heeft om minstens te vermoeden dat zijn leven en/of vrijheid in gevaar is in het land van herkomst. Verzoeker meent dat de informatie die hij heeft meegedeeld door het CGVS verkeerd werd beoordeeld. Verzoeker wijst er ook op dat het wantrouwen van asielzoekers tegenover administratieve beslissingen in eigen land vaak worden meegenomen naar de asielinstanties in de landen waar ze terechtkomen.

Verzoeker stelt dat het niet door de beugel kan dat het CGVS vindt dat verzoekers gerechtelijke veroordeling in 2006 er niet toe doet en dat het allemaal lang geleden is. Immers, dit is een bewijs dat verzoeker wel degelijk problemen had en wel zodanig dat verzoeker een mes moest trekken teneinde zijn leven te beschermen. Bovendien werd verzoeker in 2009 zwaar toegetakeld, wat blijkt uit het bijgebrachte medisch attest waar het CGVS rekening mee diende te houden, ook al gaat het om een kopie. Verzoeker voegt eraan toe: *“Natuurlijk heeft deze nieuwe agressie poging te maken met HET grote probleem van verzoeker dat zijn vader in de jaren 60 diende voor het Franse leger. In Algerije vergeet men zulks niet”*. Verzoeker wijst er tevens op dat hij sinds zijn verhuis, behalve met zijn moeder, geen contact meer had met zijn familieleden en dat de situatie van verzoeker zelf moet bekeken worden en niet die van zijn familieleden.

Verzoeker heeft een manifeste angst om teruggestuurd te worden en onderworpen te worden aan schendingen van de rechten van de mens. Verzoeker verwijst naar zijn consistente verklaringen, die het bewijs vormen dat hij wel degelijk een gegronde vrees had voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

In een *tweede middel* voert verzoeker de schending aan van artikel 33 van de Conventie van Genève met betrekking tot de status van vluchteling van 8 juli 1951.

Verzoeker is tot op heden bevreesd voor zijn terugkeer, aangezien hij reeds vele malen werd gemolesteerd daar hij de zoon is van iemand die het Franse leger diende in de jaren '60 en dit een schande is voor bepaalde kringen in Algerije. De overheid kan geen bescherming bieden tegen de plaatselijk willekeur. Daarom is het geenszins aangewezen verzoeker terug te sturen naar zijn geboorteland. Het CGVS heeft dan ook de verplichting na te gaan of er in casu sprake was van de bedreiging van het leven en de vrijheid van verzoeker bij een terugkeer naar het land van herkomst.

In een *derde middel* voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3 en 5, lid 1 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 ter vrijwaring van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (verder: EVRM).

Verzoeker meent dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst onderworpen zal worden aan behandelingen die ingaan tegen de rechten van de mens. De plaatselijke autoriteiten zullen hem bovendien geen bescherming bieden.

In een *vierde middel* voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing zomaar zonder enig aangetoond verder en nuttig onderzoek besluit tot de weigering van de erkenning van het statuut van vluchteling om reden van gebrek aan bewijs en 'overtuiging'. Verzoeker heeft de stellige indruk dat het CGVS de zaken lijkt te willen manipuleren door doelbewust enkel te stellen dat de verschafte informatie als te mager en weinig aannemelijk overkomt. Verzoeker heeft echter steeds zijn motieven om een asielaanvraag in te dienen, klaar en duidelijk gesteld. Verzoeker stelt zich daarom de vraag in hoeverre een dergelijke behandeling van een asioldossier nog correct, objectief en rechtvaardig kan zijn.

2.2.1. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Verzoekers vier middelen inzake de vluchtelingenstatus worden omwille van hun onderlinge verwevenheid samen behandeld.

2.2.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder: EHRM) bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 2 en 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) en b) van voormelde wet van 15 december 1980 (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van de bestreden beslissing, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 2 en 3 EVRM niet aan de orde is

Verzoekers verwijzing naar wantrouwen ten aanzien van de overheid kan niet aanvaard worden gelet op het feit dat het inroepen van internationale bescherming door middel van een asielaanvraag de uiting is van het vertrouwen ten aanzien van de overheid waarvan de bescherming wordt ingeroepen. Verzoeker werd tijdens het gehoor bovendien bijgestaan door zijn advocaat.

Bovendien heeft verzoeker pas op 27 november 2012, tien dagen na zijn aankomst in België en na een tweede poging tot repatriëring, een asielaanvraag ingediend. Dit ondergraaft verder de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in België of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Tevens heeft verzoeker initieel getracht de Belgische autoriteiten te misleiden door een alias op te geven. Verweerder merkt in de bestreden beslissing terecht op dat iemand die een oprechte vrees voor vervolging koestert in zijn land van herkomst open kaart dient te spelen ten aanzien van de autoriteiten van het land waar hij een asielaanvraag indient. Deze vaststellingen maken dan ook de gegrondheid van verzoekers vrees voor vervolging verder niet aannemelijk.

Aangaande verzoekers veroordeling in 2006 merkt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op dat dit incident niet meer actueel genoeg is om als bewijs voor verzoekers vrees voor vervolging te dienen. Bovendien blijkt uit verzoekers asielrelaas dat deze veroordeling correct zou zijn verlopen (gehoorverslag CGVS, p. 6). Deze veroordeling kan dan ook niet een actuele en gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker staven.

Met betrekking tot het medische attest van de door verzoeker opgelopen lichamelijke letsels, merkt de Raad op dat een medisch attest geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen opliep. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen, desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. Verweerder merkt dan ook terecht op dat het medisch document enkel aantoont dat verzoeker verwondingen heeft opgelopen door fysieke agressie, maar dat geenszins kan worden afgeleid in welke omstandigheden verzoeker deze verwondingen opliep, noch wie hiervoor verantwoordelijk zou zijn geweest.

Verzoekers verklaring dat de agressie tegen hem in 2009 zou zijn ontstaan omwille van het feit dat verzoekers vader in de jaren '60 van de twintigste eeuw diende voor het Franse leger, kan verzoeker niet aannemelijk maken. Immers, verzoeker heeft geen verdere problemen ondervonden sinds dit incident. Verzoeker reisde overigens regelmatig naar Sidi Bel Abbes, de plaats waar verzoeker in 2009 zou zijn aangevallen, om zijn moeder te bezoeken en ook dan ondervond verzoeker nooit problemen (gehoorverslag CGVS, p. 7). Dit klemt des te meer daar verzoeker ongestoord kon werken als kapper. Daarenboven ondervinden verzoekers familieleden geen problemen omwille van het feit dat hun vader voor het Franse leger diende. Dat verzoeker sinds zijn vertrek uit Algerije geen contact meer had met zijn familie, doet hieraan geen afbreuk. Aangezien verzoeker de problemen die hij ondervindt omwille van het feit dat zijn vader het Franse leger diende, aanvoert als motivatie om zijn land van herkomst te verlaten en in België een asielaanvraag in te dienen, kan verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken.

Verzoeker stelt dat verweerder de door verzoeker meegedeelde informatie verkeerd begrepen heeft, maar verduidelijkt niet welke aspecten van zijn asielaanvraag verweerder verkeerd begrepen zou hebben. Dit argument kan dan ook niet de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag herstellen. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Waar verzoeker een schending aanvoert van het recht van verdediging, dient erop te worden gewezen dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridische procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en er is geen rechtsregel of bepaling die de commissaris-generaal de verplichting oplegt om verzoeker op voorhand te confronteren met de argumenten zoals opgenomen in de bestreden beslissing.

De schending van artikel 5 van het EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd daar de Raad, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend uitspraak doet over de hoedanigheid van vluchteling.

Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Daar hem, blijkens het voorgaande, de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden verleend in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, kan de schending van artikel 33 van hetzelfde Verdrag niet dienstig worden ingeroepen.

2.3.1. Aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker in een enig middel een schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de bestreden beslissing en een schending van het materieel motiveringsbeginsel..

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift: "Voor verzoeker is de plaatselijke situatie in Algerije nog steeds gevaarlijk en van die aard dat hem het subsidiair beschermingsstatuut dient te worden toegekend. Voor verzoeker telt maar één ding: zichzelf in veiligheid brengen, in de wetenschap dat hij bijzonder groot gevaar loopt indien hij naar Algerije zou moeten terugkeren en verplicht worden er te verblijven. De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd."

2.3.2. Gelet op de hoger gedane vaststellingen kan op basis van verzoekers verklaringen niet worden besloten tot het bestaan in zijn hoofde van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de landeninformatie die verweerder aan het administratief dossier heeft toegevoegd (stuk 13) blijkt dat de situatie in Algerije niet van die aard is dat burgers moeten vrezen voor ernstige schendingen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andere beoordeling van de Algerijnse veiligheidssituatie nopen en verwijst enkel naar zijn persoonlijke situatie.

Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS